

Молодіжні комсомольці

Орган Кіровоградського обкому АКМУ

Музей Ульянових

На проспекті Леніна — центральній магістралі міста Бердянська Запорізької області відкритися музей Ульянових, створений на громадських засадах з ініціативи комсомольців. Серед експонатів — фотокопія листівки, надісланої В. І. Леніним з Франції в Бердянськ, де в 1911 році перебували на лікуванні його мати Марія Олександрівна Ульянова і сестра Ганна Іллівична Ульянова-Слізарова, численні матеріали листування бердянських школярів з старими більшовниками, соратниками В. І. Леніна та інші документи.

Молодіжні

НОВИНИ

НАЗУСТРІЧ 50-РІЧЧЮ ВЛКСМ

ІРКУТСЬК. 4 червня з Іркутського аеродрому взяв курс на північ літак «ІЛ-14», що робить агітаційний переліт за маршрутом Іркутськ — Нижнеудінськ — Братськ — Мама — Киренськ — Усть-Кут. Переліт організований Східно-Сибірським управлінням цивільної авіації й Іркутським обкомом ВЛКСМ на честь наступного 50-річчя Ленінського комсомолу. На борту агітлітака — комсомольці 20-х років, представники творчих організацій, лектори, учасники художньої самодіяльності. Вони зустрінуться з комсомольцями ударних будов, з молодими робітниками сибірських підприємств.

ШЛЯХАМИ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ СЛАВИ

КЛАЙПЕДА. 4 червня в литовському портовому місті Клайпеді даний старт мотопробігу «Сторінки історії ВЛКСМ». В похід на 15 тисяч кілометрів шляхами

бойової і трудової слави комсомолу вийшли 15 молодих будівників міста. Мотопробіг присвячений 50-річчю ВЛКСМ.

Учасники пробігу відвідають міста-герої Брест і Севастополь, зустрінуться з комсомольцями Краснодону. Вони побувають на Криворізькому металургійному заводі імені Леніна, а тоді продовжать шлях у Ташкент, Темір-Тау і Магнітогорськ.

ІНЖЕНЕРИ, ГРОМАДСЬКІ ПРАЦІВНИКИ

У Фрунзському політехнічному інституті почав працювати факультет громадських професій. Він створений комітетом комсомолу разом з парткомом. Створено декілька груп — лекторів — пропагандистів, журналістів, керівників лективів художньої самодіяльності, інструкторів по фізкультурі.

Слухачі — їх більше ста чоловік — збираються на заняття щотижня. Їх ведуть викладачі вузу, спеціалісти.

Перед групою журналістів, що почала заняття раніше інших, вже виступили представники фрунзських редакцій.

Навчання на новому факультеті розраховане на три роки. Одержавши вищу технічну освіту, юнаки та дівчата набудуть ще й міцних навичок для громадської роботи.

В ОСТАННЮ ХВИЛИНУ

КУРСОМ НА РЕВАНШ

Боннський бундестаг остаточно схвалив антинародне «надзвичайне законодавство», що в новим кроком на шляху встановлення в Західній Німеччині милитаристсько-поліцейської диктатури. Протягти через парламент «надзвичайну конституцію» західнонімецькій партії великого капіталу вдалося завдяки угодовській позиції правого керівництва соціал-демократичної партії. В результаті прийняття цих законів, які дуже нагадують закони гітлерівського періоду, правителі на Рейні дістали можливість на свій розсуд у перший-ліпшій момент оголошувати в країні надзвичайний стан і застосувати цілий комплекс примусово-мобілізаційних заходів щодо населення, широко використовувати поліцію та армію для придушення виступів демократичних сил.

Характерно, що в той час, як у Боннському бундестагу, оточеному поліцейськими загонами, було лушено в хід машину голосування, в Касселі, поблизу кордону ФРН з НДР, було проведено найбільшу за весь післявоєнний час нараду керівників бундесверу. Вони послідували розробити нову воєнну стратегію, покликану забезпечити перегляд існуючих в Європі кордонів.

Все це відбувається в умовах, коли в Західній Німеччині нехтуються елементарні демократичні права і свободи, коли, незважаючи на широкі протести громадськості, лишається збереженою компартія Німеччини. Водночас західнонімецькі власті не тільки не забороняють неонацістську партію НДП але й прямо сприяють її активізації в політичному житті країни.

В цих умовах світова прогресивна громадськість із задоволенням сприйняла недавню заяву ТАРС, в якій відзначається, що Радянський Союз готовий разом з іншими миролюбивими державами вжити всіх необхідних заходів для забезпечення миру і спокою європейських народів.

Є. БАШМАЧНИКОВ, коментатор ТАРС.

В школах області тривають випускні та перевірні екзаменні. Наш позаштатний фотокопювальщик М. Черкав побував у кількох класних аудиторіях... Ось схилилася над партою десятикласниця Кіровоградської середньої школи № 3 Люба Дузь. Байдуже їй, що за вікном розпалюється червоне сонце, що оце зараз би майнути в міський сад до Сугожасі... Кожне речення твору, кожне слово треба обдумати, зважити. Адже відмінниця не може боїти на один бал нижчу оцінку заробити!

Зосереджені обличчя і в одинадцятикласників школи робітничої молоді № 9. Добре працює слюсар четвертого цеху заводу «Червона зірка» Павло Коваленко (на першому плані), гарні успіхи і в навчанні має.

Гаряча пора лише розпочалася. І не матиме вона спадку до останнього екзамену.

КЛЯТВА НА ВІРНІСТЬ

У день 50-річчя Канівського повстання в Канежі відкрито обеліск героям повстання.

Про відзначення 50-річчя повстання читайте на 3-й стор.

ЗІБРАЛИСЯ в хаті-читальні. Всі розтривожені. В очах злість і ненависть. Та в кожного добра надія, на те, що врешті-решт зуміють здолати бандитів. Радилась сільська активістка, як краще згуртуватись. Аж ненароком до хати зайшов Григорій Авраменко.

— Прощу пробачення, товариство, — вибачився. — Та не зміг раніше прийти. Брат мій, Іларіон прибув. Зараз приїде сюди з Оксанкою, дружиною своєю. Ох і моряк бравий!..

Прийшов. Кремезний, з пишною шевелюрою, він прикрасив своє засмагле лице посмішкою та й привітався до верблюзьких комуністів. А тоді почав розповідь про Смольний, про штурм Зимового палацу, в якому сам брав участь. І про Ілліча. Дізнався, що в село часто навідується бандити. Радив якнайшвидше зустрітись з робітниками Долинської, Єлисаветградської, згуртуватись з ними, попросити допомоги.

А наступного дня Іларіон Авраменко вже виступав перед верблюзькими на сільському майдані. Матрос Балтійського флоту, молодий комуніст, він детально згадував про найважливіші події в Європі. А найбільше говорив про В. І. Леніна, як вождя, як людину, товариша, друга. Закликав селян рішуче боротись з місцевими куркулями, петлюрівським охвістам.

Йшов до сільських комсомольців, починав розмови про їх першочергові завдання. Часом ставав на невисокий стіл, різко змахував рукою і натхненно читав рядки з вірша Василя Чумака:

Далі, о далі звідціль!
Махом останніх зусиль!
Рвати кайдани гнилої моралі,
І далі! І далі! І далі!
В край, де повітря дзвенить,
В край, де сіяє блакить,

В край, де жевріють — палають коралі.
І далі.. І далі.. І далі..

Часто-густо зустрічався з середняками.

А як люди йшли додому, він кликав свого брата Григорія, його друзів, сільських комсомольців, і ввечері вичікували в лозах, поки на містку покажуться бандити. На тих, хто шкодив сільським активі-

стобі покажемо, як шкіру комуністську чинити... Або ж падай на коліна, цілуй чоботи...

З огидою глянув на посіпак, одвернувся до дружини. Та й знову Василеві слова полинули:

На креміль-крицю: буде світ!
Ми непохиткі, мов граніт.
Ми йдем і йдем, несем вогні,
І творим блиск, і творим дні!
Тихий цілунок.

До 50-річчя Компартії України

„МИ—КРИЦЯ...“

ВМЕР ВІН, ВМЕРЛА Й ОКСАНА...

там, одурював селян, кликав до старого, напалили зенацька. І озброєні посіпаки не встигали скоїти лиха.

Наставав день. І знову балтійський матрос ішов до людей, закликав гуртувати свої дрібні господарства, знову починав розповіді про зустрічі з Іллічем. Виступаючи на майдані, стежив за натовпом людей. Влізнавав ворогів...

...Його підстергли. Схопили. Обмотали мотузками. А тоді ще й дружину Оксану привели до нього. Вона ридала:

— Тепер кінець, вони замордують тебе. Благай їх, просись...

Бентеживсь. А тоді:
— Ні, ні, я не маю права показувати, що ми, комуністи, можемо каятись. Ми — криця. І нерви наші крицеві. І дух міцний, мов криця. Отак, голубонько!..

Розчинилась брама п'юху. Увійшли троє бандитів. З наганями в руках. Ретотали:
— Попався, матросику. Зараз ми

Жіноче ридання. Бандити осканеніло кидаються на Іларіона, ведуть його у двір. Встиг вигукнути:

— Прощай, рідна...
Ненароком стріпнувся. З глибини його грудей виринуло:
— У-у-у, гади!..

Двоє до землі припали. А Іларіон кинувся тикати. Третій наздогнав, застромив у широку спину ножа...

Розправившись і з Оксаною...

х х х

З тих пір спливає вже котрий десяток літ. А у Верблюзці про славного моряка Балтійського флоту, молодого комуніста Іларіона Авраменка всюди залишилась пам'ять. Вчитель розповідає про нього учням, дід згадає про нього онукові. Згадає і каже:
— Гарна була людина!

М. ШЕВЧУК.

с. Верблюжка
Новгородківського району.

Почала Галина Семенівна...

Про те, як чорнобривці з'явилися на фермі

Тієї пори густо та пишно цвіли акації. Великі молочні фонтани цвіту палахкотіли докруг білим сліпучим полум'ям, от того день був прозорим та світлим, і в повітрі витало якесь бентежне маєво радості. Воно, разом з медовим хмільним духом цвіту, непомітно просочувалося в душу, напувало серце солодким щемом. Хотілося бігти кудись далеко-далеко... Од цього бажання, що несподівано проснулося в душі, Таня здивовано всміхнулася: «Отаке! Цілоком доросла дівчина. Кажуть, що серйозна. І на тобі — біжить і сміється...»

«А чому б і не радіти, — в ту хвилину обізвася безтурботний внутрішній голос. — Попереду відпочинок, а позаду успіх в роботі».

На загальних зборах тваринників, що тільки-но закінчилися, секретар парторганізації колгоспу імені Калініна К. С. Косов вручив Тані перехідний червоний вимпел за високі показники в роботі ферми.

— Беріть з неї приклад, — так і сказав, потискуючи руку.

В уяві дівчини, в усіх барах спалахнула та мить, і вона вже не помічала, що всміхається.

— Здравствуй, Таню! — несподівано долонув знайомий голос.

Коло воріт стояла Галина Семенівна

Задояна — партгрупорг ферми. Угледівши її, Таня спершу розгубилася і зніяковіло відповіла на привітання. В ту коротку мить їй згадався давній болючий докір партгрупорга: «Відстаєте, дівчата, усю ферму назад тягнете...»

Цікаво, що вона тепер скаже?

А Галина Семенівна вже йшла назустріч.

— Знаю, знаю, — простягнула руку. — Молодець. Вітаю!

Жінка ніжно, по-материнському пригорнула до себе дівчину.

— Ходімо до нас.

Ішли садом, далі повернули на грядки, де Галина Семенівна вирощує квіти. Яскраво цвіли півники, піони, а троянди — немов хто жаром їх обсипав, такі червоні. Захоплюючись квітами, якось непомітно розговорилися. Галина Семенівна щиро розповіла дівчині про свої турботи партгрупорга, про успіхи й невдачі. Слухаючи її, Таня, мабуть, вперше подумала, що не так уже й просто бути дояркою.

— Розумієш, — продовжувала Галина Семенівна. — Тобі вручили вимпел. Тебе похвалили. Все заслужено. Знаю, ти прагнитимеш працювати краще, але... Жінка подивилася дівчині в очі, наче хотіла заглянути їй в самісіньку душу. — Але ж подружки твої відстають...

Невимушено, щиро текла між ними розмова до пізнього вечора. А на прощання Галина Семенівна повідомила:

— Створимо на фермі комсомольську групу. Можливо, ти її очолиш?

Дівчина відчула міцне плече старшого товариша і, мабуть, тому погодилась...

ПЕРШІ збори комсомольської групи проводила Таня з допомогою Галини Семенівни. Підводились з місць комсомольці, визнавали недоліки, червоніли од сорому, бо в певній мірі були самі в тому винуваті. І Тетяні було дуже ніяково. Ні, не од того, що сама чогось не доробила, а од того, що ще вчора була байдужою до життя своїх подружок.

Після зборів дівчата, члени комсомольської групи, довго не розходились по домітках. Тепер їх єднає щось спільне і близьке серцю кожної.

— Все можна, все нам під силу, — хвилюючись, говорила Тетяна. — Та ми ж гуртом таке зробимо, — обняла поглядом дівчат.

Як і сподівалися, надої зросли. Уже кожна доярка — комсомолка щодоби одержувала від корови по 13 кілограмів молока. І тим ширше розгорталася соціалістичне змагання, смак якого тепер відчув кожен.

Слава про цю комсомольську групу вже розлетілася по всій області. Дівчата ж дивувалися. Бо таки й справді важ-

ко помітити успіх, чесно і щиро віддаючись роботі. Напередодні святкування славного ювілею Радянської влади комсомольській групі було вручено Пам'ятний прапор обкому комсомолу. В той день Таня поверталася з роботи, пригортаючи до грудей букет живих квітів, який подарувала їй Галина Семенівна. Порівнявшись з її хатою, дівчина сповільнила крок. Згадався білий, прозорий день. Цвіт акацій. Таня якось мимоволі повернула в двір і вражено зупинилася. Докруг сонями веселок до неї усміхалися квіти. Ще довго ходила між рядками, а в уяві вже малювалася мрія. Вона народилася із несподіваної думки: «Квіти — на фермі!»

— І сад...

— І алей...

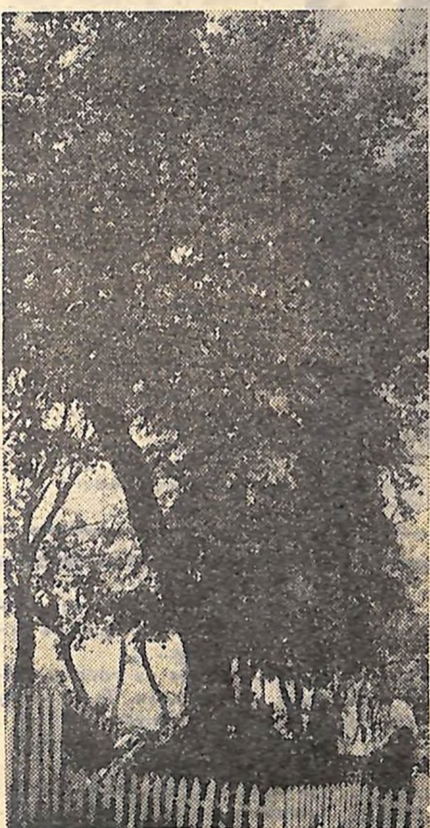
— І... — вона заплющила очі.

... У шелесті листя молоденьких гінок тополь, у чарівному світі барвистих квітів стоїть край фермського дворища двоповерховий красень — будинок тваринника. Є тут чим захоплюватись. До послуг тваринників і телевизор, і пральна та швейна машини, і кіноустановка, і їдальня та магазин. А коли вийдеш з будинку, — вражено зупинишся. Навколо багато-багато квітів. В кінці молодого парку вирועіт молодих акацій.

М. УСПАЛЕНКО.

с. Кам'яне.

Новоархангельського району.

У селі Морозівці Хмельницького району Вінницької області є дерево, котре як знічку ока бережуть усі жителі. Це дерево — незвичайний пам'ятник Володимиру Іллічу Леніну. Він був створений у тяжкому 1942 році на честь 25 річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Напередодні свята гітлерівці послали охорону села. Тоді і стало відомо селянам, що молодий партизан Йосип Ткачук вирішив створити на головній вулиці села незвичайний пам'ятник Іллічу. Вправний різьбар по дереву, Йосип Ткачук приступив до роботи. Темними дощовими ночами робив він свій твір. Безстрашному юнакові допомагала комсомолка Лариса Берлінська. Їх нічну працю охороняли багато жителів села.

Ранком 7 листопада селяни поодиночі, щоб не викликати підозри, підходили до старої липи, і кожний ніс сюди від щирого серця слова.

Відступаючи, фашисти все ж дізналися про барельєф. Вони стратили Ларису Берлінську. В бою з ворогом загинув і партизан Йосип Ткачук. Але зрубати липу ворогам не вдалося. З того часу і височить у селі дерево-пам'ятник Володимиру Іллічу Леніну.

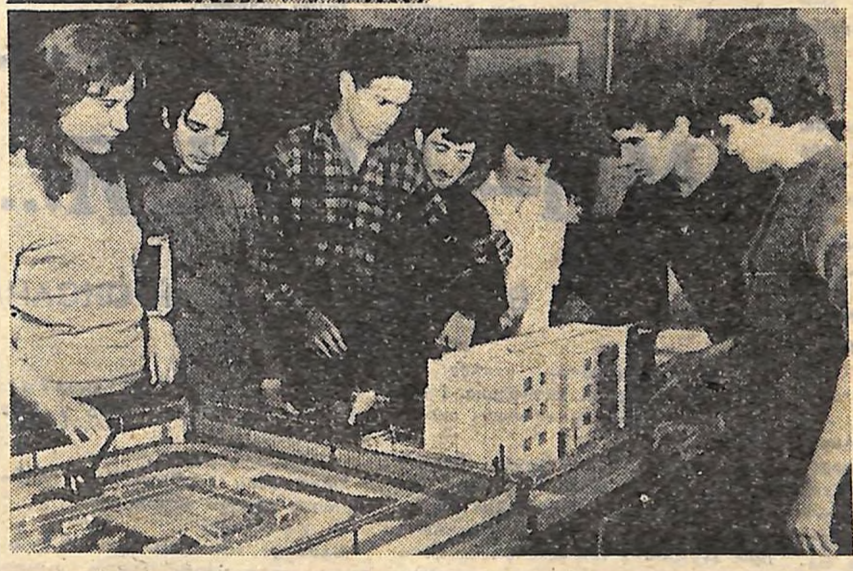
На фото: дерево-пам'ятник у селі Морозівці.

Фото Ю. КОПИТА.

(Фотохроніка РАТАУ).

ФОТО-ІНФОРМАЦІЯ — 68

В Кіровоградському будівельному технікумі відкрито виставку технічної творчості, на якій експонуються кращі роботи студентів. Наш позаштатний фотокореспондент В. С. Ласун побував у оглядовому залі виставки і зафіксував жаву бесіду майбутніх будівельників біля макетів великопанельних споруд.

НА РАДУ ДО ІЛІЧА

В Подорожанській середній школі Кремгесієвського району відкрито кімнату-музей В. І. Леніна. Серед експонатів — вишитий семикласницею Танею Трошило портрет вождя, макет будинку, в якому народився Володя Ульянов, дбайливими учнівськими руками виготовлено макет Мавзолею та древнього Кремля.

В шкільному музеї зберігаються також твори В. І. Леніна білорусською, азербайджанською та казахською мовами. Їх подарували піонерам друзі з братніх республік.

Працює тут і експертське бюро, яке очолює викладач історії та суспільствознавства М. О. Шай. Справжніми експертськими рекомендаціями зарекомендували себе десятикласниця Паша Осауленко та комсомолка з дев'ятого Паша Крутько. Після їх розповідей діти немов побували в гостях у самого Леніна, немов чули його мудре слово.

Н. КЛЬОВАНА,
працівник райгазети,
наш громадський кореспондент.

СЛОВО — МОЛОДИМ АРМІЙСЬКИМ ПИСЬМЕННИКАМ

СЕВАСТОПОЛЬ, 4 червня. (РАТАУ). Сьогодні в місті революційної і матроської слави відкрився перший всесоюзний семінар — нарада молодих літераторів, які пишуть на військову тему. Він проводиться ЦК ВЛКСМ, Спілкою письменників СРСР і Головним Політуправлінням Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. На пленарному засіданні були заслухані доповіді про висвітлення радянською літературою армійського життя. Почалася робота в творчих секціях.

повідомляє газета «Нью-Йорк таймс».

Ізраїльські власті повним ходом використовують належні ОАР нафтові свердловини вадж узбережжя Суецької затоки, які дають близько 4,5 млн. тонн нафти за рік. На захід і на південь від Ель-Аріша почались роботи по сільськогосподарському обробітку землі.

(ТАРС).

Відповідай, товаришу комітет!

Тімірязєв?

Автор „Муму“...

— Оце тобі, Алло, статут. Розберися гарненько, вивчи, — підійшла під кінець робочої зміни секретар комсомольської організації Олена Складар. Дня, коли Аллу мали прийняти до комсомолу, дівчина чекала з хвилюванням: і радісно, і боязко, і цікаво. Адже все невідоме завжди хвилює. І він прийшов, той день. Виступали ті, що рекомендували:

— Добре працює.
— Совісна, ввічлива.
Коротко обмежилися кількома загальними фразами. Голос їх буквально розчинився в рівному шумі тихих голосів: дівчата шепталися про своє. Коли ж настала черга голосувати, всі дружно підняли руки.

— Одногласно! — озвався головучий...

На цьому можна було б поставити крапку, але... Давайте заглянемо в допельний цех Кіровоградської взуттєвої фабрики, — де зараз працює Алла Сметана.

Він зустрів мене робочою діловитістю.

Алла стояла недалеко від дверей і намазувала клеєм кранці дитячих черевичків.

Говоримо про комсомольські збори.

— В цьому році раз була на них.

— А чого ж так?

— А що робити там? Нецікаво...

— Чому?

— А тому, — втрутився в розмову Микола Зборчий. — Жонглюємо словами, а користі мало.

— Та й як сликають ті збори? — додає Рая Лозова. — Якщо хтось із комітетчиків стоїть на прохідній, завертає, то збереться кілька чоловік...

— Комсомольські дозвучення якісь маєте?

— Щось записували...

Ніякої роботи немає не лише з новоприйнятими, а взагалі серед комсомольців цеху № 4.

— Ми вже три роки хочемо піти організовану в картинну галерею, та ніяк не зберемося. Ніколи й ніколи.

Дивина: до галереї й сатні кроків нема.

— Ви на п'ятиденці? Що ж робите у вільний

від роботи час?

— Кіно... Танці...

— Читаете щось?

— Часом газети.

Я попросила Аллу назвати хоч один газетний матеріал, який би їй сподобався. Нічого не пригадала. Мало чула Алла і про сучасних українських письменників.

А якось молоді робітничі почали розмову по сусідню вулицю Тімірязєва. Їх цікавило, чому саме так назвали її.

Ненароком з гурту дівчат:

— А хто такий, оцей Тімірязєв?

Всі мовчали. А потім:

— Та це ж письменник, автор оповідання «Муму»...

Дівчата повірили. Навіть групкомсорг цеху Люба Горбунова, слухаючи цю розмову, не заперечила.

На мій подив, секретар комсомольської організації фабрики відповіла дуже спокійно:

— Що ж тут дивного? Вони з школи такими приходять...

Розмовляючи з комсомольцями, я довідалася, що в них ніколи ні вечорів цікавих зустрічей не буває, ні лекцій не читаються, ні гуртки художньої самодіяльності, окрім хорового, не працюють.

— Немає в нас справжнього організатора. А це — основа комсомольської групи, — сказала на прощання Люба Ділок.

Так. Вона, мабуть, має рацію. Робота з молодими — справа відповідальна, жива, різнобарвна. Вона не терпить казенщини, застою. А тут — прийняли молодю людину в Спілку й забули про її існування взагалі.

Важко сказати, які будуть зміни в роботі цієї організації, чи зуміють в найближчий час комсомольські активісти повести її зовсім по-іншому. Віряться: зуміють. При умові, якщо цією організацією більш уважно займеться міським комсомолу.

Л. ПОПРАВКО,
спецкор «Молодого комунара».

м. Кіровоград,
вауттєва фабрика.

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

ЗАМАХ НА СЕНАТОРА РОБЕРТА КЕННЕДІ

НЬЮ-ЙОРК, 5 червня. (ТАРС). Сьогодні в готелі «Амбассадор» у Лос-Анджелесі було вчинено замах на сенатора Роберта Кеннеді під час його прес-конференції з нагоди перемоги на первинних

виборах у штаті Каліфорнія.

За повідомленнями інформаційних агентств і телебачення Р. Кеннеді дістав три вогнестрільних поранення в голову, груди і стегно. Кеннеді був негайно доставлений у центральну лікарню Лос-Анджелеса. Злочинець зробив

кілька пострілів. Був поранений також шурин Кеннеді, кореспондент телебачення і невідома жінка. Злочинця затримано.

ХАЗЯЙНУЮТЬ

НЬЮ-ЙОРК. Ізраїльські загарбники, які окупували Синайський півострів, вживають заходів для його економічного освоєння і вже одержують від експлуатації надр цієї арабської території чималі баршші. Про це

(ТАРС).

Клятва на вірність

У Канежі свято. З'їхали сюди ветерани-повстанці з навколишніх сіл. Ну і, звичайно, все село вийшло на вулиці. Де б не з'являлися учасники подій 1918 року, вони зразу ж потрапляли у щільне кільце молоді. Одрозу починалася задушевна бесіда. Про те, як плондрували австро-німецькі окупанти рідну землю. І як більшовики піднімали народ на боротьбу з окупантами.

Темними ночами, обминаючи биті шляхи, йшли в Каніж та інші села робітники—більшовики з Єлисаветграда. Вони зустрічалися з селянами, несли їм полум'яне лєнінське слово. Вони готували загальне повстання, яке б викинуло з повіту чужинців та їх посіпак. Завдяки цій невтомній роботі скрізь починають виникати партизанські загони. І один з найперших і найбільших — у Канежі. Його командування намітило план, як спільно із загонами робітників, іншими партизанськими загонами повести наступ на Єлисаветград.

Але виступити довелось раніше. Поміщик Лупенко, що повернувся у «свій» маєток в обозі загартників, з допомогою карателів жорстоко розправився із селянами. Пригадав їм поділ поміщицької землі.

Повстання почалося. Центром його був Каніж. А участь брали селяни Володимирівки, Панчево-го, Арсенівки, Веселівки та ін. Повстання охопило

кілька волостей. Раптовою атакою повстанці оволоділи Веселівкою, розгромили там ескадрон окупантів, захопили багаті трофеї.

Та ворог кинув проти героїв дві дивізії з артилерією і навіть авіацією... Частини сміливців вдалося пробитися крізь вороже кільце, відійти в ліси. Там вони влилися в інші загони, а згодом до регулярних загонів Червоної Армії, билися на всіх фронтах громадянської війни.

В бунтівливій селі вступили карателі. Рікою полилася селянська кров. Повстанців убивали у дворах їхніх будинків, у цегельні, на території економічної поміщика Г. Таранухи, вшали на вітряку за Канежем...

117 чоловік загинуло від рук ворогів. Та їх кров не пролилася марно. Вони дала ясні сходи нашого сьгоднішнього прекрасного буття.

П'ятдесят років тому спалахнуло Канізьке повстання. На честь знаменного ювілею і відбулися торжества в Канежі.

А наступного дня на центральній вулиці Канежі вишикувалася величезна колона. Попереду — море вінків. Один з них покладається до обеліска на честь пам'ятного бою з окупантами. Далі шлях колони до кладовища, на якому вічним сном сплять герої. Іде він повз вітряк на пагорбі за селом.

Це точна копія вітряка, на якому п'ятдесят років тому карателі виступили ж самому місці пові-

сили вісьмох патріотів — М. Т. Добрована, С. М. Капріора, С. Гордуса, Ф. П. Ільченка, С. М. Чоботаря, М. Р. Крамаренка, Ф. Крисіна, Я. Я. Юрченка. Тепер ця споруда стане вічним пам'ятником героям.

Процесія вступила на кладовище. Тут відбувся мітинг, присвячений відкриттю на братській могилі пам'ятника повстанцям.

Спадає полотно, і перед очима присутніх постає величний монумент. Його підніжка одразу ж потопав у квітах.

Мітинг відкрив голова Новомиргородського райвиконкому Г. М. Гуліда. З промова виступили перший секретар райкому партії З. С. Присяжний, голова оргкомітету по проведенню святкування п'ятдесятиріччя повстання заступник голови обласного виконкому Д. С. Сиволап, колишній голова Канізького ревкому О. П. Паровина, секретар партійної організації колгоспу імені Свердлова І. М. Німенко, секретар райкому комсомолу А. Кондратенко, піонерка, онука страченого повстанця С. Капріора Оля Капріор. Всі вони говорили про велике значення подвигу героїв, які на зорі Радянської влади довели свою відданість справі комунізму, віру в торжество ідей лєнінської партії.

В торжествах взяли участь секретар обкому КП України Н. П. Сухаревська, заступник завідувачого відділом пропаганди й агітації обкому партії І. П. Оліфіренко. **В. ГВОЗДЕЦЬКИЙ.**

На фото: туди, де загинуло вісім героїв-повстанців, ідуть учасники ювілейних торжеств. Ідуть, щоб іще раз подякувати патріотам від імені їх щастливих нащадків. Фото А. ДІБРОВНОГО.

НА ШКІЛЬНІЙ ОРБИТІ

ДІТИ БЕТХОВЕНА

Цього разу клас перетворився на справжнє молодіжне кафе. Були столики, офіціантки в білих фартушках, парували чай. Замість меню — анкета з трьома запитаннями: твій улюблений герой, як ти розумієш гарну людину, твій ідеал в житті? Старшокласники почали суперечку ще задовго до початку вечора.

— В людині не лише обличчя, а й душа мусить бути красивою, — доводив своєму другові Анатолію Проценку з десього. — Я, наприклад, ніколи не поспішаю робити висновки, вздрівши гарно одягнену дівчину.

— Але ж вона кидається у вічі. — Звичайно... Та спробуй з нею заговорити. Буває, що симпатія тане, як лід на сонці...

В другому кутку класу дев'ятикласниця Валя Шевченко:

— Мій ідеал — Микола Островський.

— І мій, — це вже з десятого Лєна Копійка.

Сперечалися, гаряче говорили Жєня Гуць, Надя Ткачук та багато інших. Надя Наконечна, наприклад, висловила думку, що красивою може бути і та людина, яка не має особливої фізичної привабливості, але добре поводить себе.

По закінченні вечора «В людині все повинно бути прекрасним» хлопці і дівчата ще довго гомоніли і про свої ідеали, і про героїв, і про звабу людську. Всім сподобався вечір. Та найголовніше те, що учні духовно збагатилися, стали дорослішими.

В Молодіжній середній школі такі вечори стали традиційними. Було організовано і проведено велику розмову про творчість композитора Пахмутаю, вечори хореографії, бесіду «Лєнін в образотворчому мистецтві». А якось вчителька Лідія Юхимівна Проценко поведла цікаву бесіду «Як і чому треба любити природу?». Тоді й вирішили «еще тіше навідуватися в дендропарк «Веселі Боконьки».

При школі відкрито фільм Долінської музичної школи, Баянстам Істє Мозговий, Микола Шумейку та Іванові Куйовді не раз аплодували і старшокласники, і учні молодших класів.

Подивіться: шкільним подвір'ям простеє Валя Шевченко. До неї підходить Люда Буднева. Про щось гомонять дівчата, а їх вже оточують тісним кільцем... Чуємо:

— Давайте організуємо вечір художників.

— День музики... — Годину пісні!

Пропозицій багато. Дівчата все старанно занотують, щоб не відкладати, сьогодні ж обговорити на засіданні комсомольського комітету.

— Молодці, комітетчики! — хвалиться директор школи Т. Г. Шевченко. — Всю «естетіку» взяли в свої руки.

Якось мені довелось спостерігати таку картинку. Біля крамниці стоїть мати і донька, дівчинка з нашої школи.

— Мамо, а ти любиш Айвазовського?

— Це — художник. Море любив і оспівував його в картинах.

Жінці незручно перед сусідами, червоніє. І мені трохи нехороше. А заодно й приємно. Адже це — наша вихованка.

Ольга СОБКО,
старша піонервожата,
с. Молодіжне,
Долінського району.

передплатуйте,

СОЮЗНИ
ТА
РЕСПУБЛІКАНСЬКІ
МОЛОДІЖНІ
ГАЗЕТИ
І ЖУРНАЛИ,

А
ТАКОЖ
ОБЛАСНУ
ГАЗЕТУ
«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

читайте

Передплату на друге півріччя 1968 року приймають агентства «Союздруку», відділення зв'язку, листоноші, громадські уповноважені по передплаті на підприємствах, в установах, колгоспах, радгоспах і навчальних закладах.

Передплатна ціна газети «Молодий комунар» на періоду — 1 крб. 20 коп.

Хід поновлення передплати

на «Молодий комунар» на II півріччя 1968 року

Міста, райони	Відпадає (прим.)	Поновлено (прим.)
м. Кіровоград	1053	95
м. Олександрія	580	32
Олександрійський	578	101
Олександрівський	293	132
Бобринецький	266	70
Гайворонський	237	19
Голованівський	323	16
Добровеличківський	700	167
Долінський	343	23
Знам'янський	593	361
Кіровоградський	68	15
Компаніївський	478	277
Кремгесівський	735	220
Маловисівський	187	66
Новгородківський	321	102
Новоархангельський	559	176
Новомиргородський	326	43
Новоукраїнський	432	121
Вільшанський	191	113
Онуфріївський	233	85
Петрівський	109	28
Ульяновський	115	13
Устинівський	171	124

Після виступу

„Молодого комунара“

«... А СКРИНЬКА ПОРОЖНЯ» — так називалася кореспонденція, надрукована в «Молодому комунарі» 23 травня 1968 року. В ній йшлося про те, що з вини начальника Новоградубського відділення зв'язку Петрівського району К. Олійник громадянину М. Шаповалу невчасно передплатена обласна молодіжна газета...

Як повідомив нас начальник Кіровоградського обласного виробничо-технічного управління зв'язку А. Таран, за невчасне виконання замовлення К. Т. Олійник суворо попереджена. Газета для тов. Шаповалова замовлена з черця цього року, за травень гроші йому повернуто.

МОЛОДІ—ПРО МЕДИЦИНУ

В клубі залізничників міста Знам'янки проведено усний журнал на медичну тему. Слухачі, переважна більшість яких — молодь, — одержали від лікарів ряд корисних порад, познайомилися з досягненнями радянської медицини.

К. КЛІМУШКО.

ПРИГОДА

ДОБА НА РОЗШУКИ

— Не гарячуй, Михайле, — вітали товариші! — Певно, пожартував хтось. Та коли збігла година, друга, а мотоцикла все ще не було на тому місці, де М. Войтко поставив, довелось звернутися до міліції. Молодий оперуповноважений карного розшуку комсомолєць Лєонід Бєдзай уважно вислухав розповідь відвідувача.

— Знайдемо, — підвієс з стільця. — Почекайте до завтра, — пообіцяв упевнено. «Чи не поспішив із запевненням?» — зародився сумнів. — Ні! — сказав сам собі. Адже за злодієм, хоче він цього чи не хоче, — слідкують десятки очей чесних людей, і немає куточків, де б він міг сховатися від тих поглядів.

Лєонід пішов до молоді, піонерів, щоб знайти «ніточку».

Зірками виявилися очі школяра з с. Поселянівки Васи́ Лопати:

— Не було у Вітків мотоцикла, — розповів Вася, — а це, бачу, їде. Я кататися не вміє: все падає... Мотоцикл із знятими автоінспекторськими і стертими терпугом заводськими номерами лежав закопаний у балці. Лєйтєнант Бєдзай оглянув схованку, а потім кинув погляд на годинник: з часу з'явлення про крадіжку минуло 18 годин.

Слова дотримано: на розшуки пішло менше доби. Злочинець — В. Шаповал — затриманий.

— Рядовий випадок, — ніяково посміхається Лєонід. — Бували справи набагато важливіші.

А. КУМАНСЬКИЙ.
м. Олександрівка.

Молодіжний ансамбль «Дніпрячка» Палацу культури імені В. І. Лєніна добре знайомий у місті Кремесі. Де б він не виступав, повсюди глядачі нагороджують щедрими оплесками за майстерність.

На фото: хорівий колектив ансамблю виступає на черговому «вогнику».

Фото Г. ЧОБИТКА.

ОПЕРАЦІЯ „ПОШУК“

КАВАЛЕР «МАКІ ЛІМОЖА»

Його врятували під час війни в кіровоградському таборі для військовополонених

...У червні 1942 року у жорстокому бою під Харковом лейтенант Олексієнко дістав тяжку контузію і був схоплений гітлерівцями.

На площі перед казармою полоненого офіцера побили і посадили в карцер з його однополчанином.

«У таборі нас з Миколою хотіли розстріляти за втечу, але знайшлися тут люди, які врятували нас життя», — згадує Віктор Васильович Олексієнко.

А сталося це так. Всі військовополонені носили на шії табірні номери. Якою групу полонених переганяли до в'язниці, на Новоолексіївку.

вами, це залишається загадкою. Можливо, нині живуть на Кіровоградщині люди, які врятували життя радянським воїнам? Якщо так, то відгукніться.

Але найтяжчі випробування для Олексієнко були попереду. Невдовзі він захворів тифом і потрапив ще в один табір. Це було в Шепетівці.

У жовтні він бере участь у підготовці групової втечі полонених, але несподівано їх відправляють у Німеччину.

...Це було восени 1942 року біля німецько-французького кордону. Туманним ранком важко брів старий колійний обхідник, оглядаючи залізничне полотно.

Коли їх з Німеччини везли поїздом у табір смерті Бан-Сен-Жане, який знаходився на території окупованої ворогом французької Лотарингії, в дорозі Олексієнко вирівав у двірках вагона шліпку і відкинув засув.

Майже місяць втікачі ночами добирались до французьких партизанів. Зупинилися в одному із сіл Лотарингії.

В кінці розповіді хочеться ще раз звернутися з проханнями до наших читачів, до юних слідопитів. Можливо, ви знаєте тих радянських патріотів, які врятували життя Віктору Олексієнку в кіровоградському таборі військовополонених під час Великої Вітчизняної війни?

За час перебування у Франції Олексієнко брав участь у численних поєдинках з ворогом. Особливо тяжкі бої точилися з листопада 1943

березень 1944 року. В одному з боїв був поранений у ногу. Йому було дооручено навчати курсантів тактики партизанських боїв у міждепартаментській школі по підготовці командирів.

Гітлерівці все робили, щоб вислідити і розгромити школу. Вони заслали в ліс лазутчиків, але партизани ловили їх. І все ж ворогові вдалося напасти на слід.

Через деякий час Олексієнко очолює диверсійно-оперативну групу, до складу якої входили французькі та іспанські патріоти. Були в групі і радянські воїни. Партизани висаджували в повітря мости, пускали під укіс ворожі ешелони, виводили із ладу паровози, електростанції, лінії зв'язку, вилучували ворожу агентуру.

Після звільнення Франції від німецько-фашистської окупації Віктор Олексієнко був начальником збірного пункту радянських громадян в Лібурні, потім в Сент-Аманді. Після повернення на Батьківщину у нього почався туберкульоз у важкій формі.

Такий бойовий шлях радянського патріота.

В кінці розповіді хочеться ще раз звернутися з проханнями до наших читачів, до юних слідопитів. Можливо, ви знаєте тих радянських патріотів, які врятували життя Віктору Олексієнку в кіровоградському таборі військовополонених під час Великої Вітчизняної війни?

Віктор Васильович Олексієнко живе в місті-герої Волгодарі, трудиться на одному з промислових підприємств.

В. САНДУЛ, радіожурналіст.

Без поразок

В цьому матчі («Зірка» — «Спартак», 3 червня) було все: й гарні комбінації нападаючих, і смілива гра воротарів, і помилки, і гол...

Учась Миколи Корольова, який з-за серйозної травми пропустив чотири попередніх матчі, нападаючи раз у раз ставлять перед спартаківцями серйозні загрози.

Отже, зіграно 11 матчів, на рахунку кіровоградців 16 очок, 15 забитих і 6 пропущених м'ячів, жодної зустрічі не програно.

О. ГУДАЛОВ.

Центральною подією двадцятого туру була зустріч у Миколаївці між лідерами другої підгрупи — місцевим «Суднобудівником» і криворізькою «Кубанню». Вона закін-

чилась з рахунком 2:0 на користь господарів поля. В інших матчах зафіксовані такі результати: «Зірка» (Язвань) — «Текстильник» (Язвань) — 1:1, «Дніпро» (Кременчук) — СКЧФ — 2:0, «Металіст» — «Сокіл» — 1:1, «Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Таврія» — 0:0, «Авангард» — «Металург» (Запоріжжя) — 1:1, «Металург» (Ліпецьк) — «Труд» — 0:1, «Локомотив» — «Динамо» — 2:1, «Ростсельмаш» — «Металург» (Куйбисев) — 3:1.

На сьогодні турнірна таблиця має такий вигляд:

Table with columns: В, Н, П, М, О. Rows include: «Суднобудівник», «Зірка» (Кд), «Металург» (З), «Кубань», «Металіст», «Труд», «Дніпро» (Дн), «Дніпро» (Кр), «Ростсельмаш», «Таврія», «Текстильник», «Сокіл», «Локомотив», «Шинник», «Динамо», «Спартак», «Авангард», «Зірка» (Яз), «Металург» (Лп), СКЧФ, «Металург» (Кб).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ КООПЕРАТИВНИЙ ТЕХНІКУМ ім. М. П. САЯ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1968—1969 навчальний рік.

Денний і заочний відділи готують спеціалістів для системи споживчої кооперації: товарознавців, бухгалтерів, плановиків.

ВСТУПНІ ЕКЗАМЕНИ З ТАКИХ ПРЕДМЕТІВ: на базі неповної середньої школи — з української або російської мови (диктант), математики (усно); на базі середньої школи: на товарознавче відділення — з української або російської мови (твір), хімії (усно); на бухгалтерське та планове відділення — з української або російської мови (твір), математики (усно).

Вступники подають заяву на ім'я директора, документ про освіту (в оригіналі), автобіографію, три фотокартки (розміром 3х4 см), довідку про стан здоров'я, витяг з трудової книжки.

Прийом заяв: на базі п'ятирічної школи — до 31 липня 1968 року; на базі середньої школи — до 15 серпня 1968 року; на заочне відділення — до 10 серпня 1968 року.

Вступні іспити — з 1 по 20 серпня. Учні забезпечуються гуртожитком. Стипендія — на загальних підставах. Технікум має їдальню.

Адреса технікуму: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 13.

ДИРЕКЦІЯ.

КРИВОРІЗЬКИЙ ГІРНИЧОЗБАГАЧУВАЛЬНИЙ ТЕХНІКУМ

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

на 1968—1969 навчальний рік по спеціальностях

Денне відділення:

збагачення корисних копалин, агломерація і окискування руд, відкрита розробка родовищ корисних копалин.

Вечірнє відділення:

гірничо-електромеханіка, збагачення корисних копалин, агломерація і окискування руд.

Особи, що закінчили неповну середню школу, приймаються на 1-й курс, ті, що закінчили середню школу, — на 3-й курс.

Вступники складають іспити: на базі неповної середньої школи — російська мова (диктант), математика (усно); на базі середньої школи — спеціальності «Збагачення корисних копалин», «Агломерація і окискування руд» — російська література (письмово), хімія (усно); спеціальності «Гірнича електротехніка» і «Відкрита розробка корисних копалин» — російська література (твір), математика (усно).

Заяви приймаються:

на денне відділення — з 1 червня по 15 серпня, на вечірнє відділення — з 1 травня по 6 серпня.

Вступні іспити:

на денне відділення — з 1 по 20 серпня, на вечірнє відділення — з 1 по 10 червня, з 1 по 10 липня, з 7 по 12 серпня.

До заяв на ім'я директора технікуму додаються:

документ про закінчення неповної середньої школи чи середньої школи (оригінал), або свідоцтво про перехід до 9, 10, 11 класів, автобіографія, медична довідка (форма № 280), три фотокартки розміром 3х4, витяг з трудової чи колгоспної книжки (для осіб, які мають стаж роботи не менше 2-х років), свідоцтво про народження чи паспорт, військовий квиток чи приписне свідоцтво подаються особисто.

Стипендія виплачується на загальних підставах, прийдже забезпечуються гуртожитком.

За довідками звертатися на адресу: м. Кривий Ріг, ПГЗК, Кармелюка, 33, Гірничозбагачувальний технікум.

ДИРЕКЦІЯ.

ШАЛЕНИЙ СВІТ

27-річний бельгієць Джон Массіс, як свідчить знімок, опублікований в західнонімецькому журналі «Бунте Іллюстрірте», займається не зовсім звичайним «спортом».

Ось що говорять про це очевидці. «Джон взявся зубами за вузол на тросі. Трос натягнувся, як струна скрипки. Однак трамвай не рухав з місця.

Таким чином, бельгієць Джон Массіс встановив «неповторний рекорд». Він три метри тягнув зубами трамвайний вагон вагою п'ятнадцять тонн, в якому сиділи десять пасажирів. Цей «рекорд» був встановлений в Неаполі.

Залишається додати, що, як повідомляє преса, на Массіса, уже «звернули увагу крупні фірми по виробництву зубної пасти». «Спорт» Массіса обіцяє бути вигідним.

(АПН).

ЗАГРОЗА ДЛЯ МОЛОДІ

Згідно даних, представлених в комісію ООН по наркотичних речовинах, у Швейцарії в 1966 році зареєстровано всього лише 137 наркоманів.

Але чи так це? Наскільки можна вірити цій цифрі?

Недавній арешт у Женеві наркоманів пролив деяке світло на дійсний стан речей. Тут, у кварталі Пленпале, збиралась група молоді. Її члени курили гашиш і марихуану, а коли закінчувалися запаси, хто-небудь їхав за новими у Францію, Іспанію, Марокко або Ліван.

Як писала «Трібюн де Женев», було б помилкою недооцінювати серйозність загрози наркоманії для швейцарської молоді. «Небезпека цілком реальна. Вже існує великий базарний день, коли в Женеву приїждять поставщики для постачання наркотиками своїх молодих клієнтів і посередників».

Якщо не вжити термінових заходів, підкреслює газета, розвиток подій у Європі (і в Швейцарії) піде по тому ж шляху що й в Америці, де в двох нью-йоркських школах повним ходом торгують наркотиками.

Е. КОРЖЕВ,

кор. ТАРС.

Женева.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД П'ЯТНИЦЯ, 7 червня. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Головний геолог». (Кіровоград). 17.30 — Телевісті. (К). 18.00 — Грають юні музиканти. (К). 18.30 — Клуб кіномандрівників. (М). 19.30 — Любителям естради. Концерт популярних виконавців радянських пісень. (М). 20.30 — Естафета новин. (М). 21.30 — «Сторінки музичного календаря». (М). 21.45 —

«Маркіш Шашкевич». (Львів). 22.15 — Телевізійний театр мініатюр «13 стільців». (М). Друга програма. 20.00 — Художній фільм «Дачники». (Кіровоград).

СУБОТА, 8 червня Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Теленовінни. (М). 10.00 — «З днем народження». Музично-розважальна програма. (М). 10.30 — «Секретар Раднаркому» — телефільм. (М). 11.00 — «Об'єкти». Телеклуб кіно-і фотолюбитель. (М). 12.00 — Художній фільм. (М). 13.15 — «Інтер'ю від вашого імені». (М). 14.00 — «В ефірі «Молодість». (М). 15.00 — Наша афіша (К). 15.05 — Мультифільм. (К). 15.30 — Українська кінопанорама. (К). 16.30 — Програма

кольорового телебачення. (М). 18.45 — «На вогник». (Вороніж). 19.40 — Першість Європи з футболу. Матч за третє місце. (Італія). 21.30 — «На меридіанах України». (К). 22.00 — Кіножурнал. (К). 22.10 — Першість Європи з футболу. Фінальний матч. (Італія).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

П'ЯТНИЦЯ, 7 червня. 17.30 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Кінохроніка. 18.10 — Репортаж з нового обчислювального центру. 18.30 — «Клуб кіномандрівників». (М). 19.30 — Концерт популярних виконавців радянських пісень. (М). 20.30 — Естафета новин. (М). 21.30 — Сторінки музичного календаря.

(Е. Мравинський). (М). 21.45 — «Маркіш Шашкевич». Літературна передача. (Львів). 22.15 — Телевізійний театр мініатюр. «Тринадцять стільців». (М). 23.15 — «Тільки факти». (М).

СУБОТА, 8 червня. 9.00 — Передача з Одеси. 11.00 — Художній фільм «Постріл». 15.00 — Для дітей Ю. Томін — «Боря, я і невідимки». Телевізійний спектакль. (Ленінград). 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.00 — Актуальний екран. 18.25 — «На вогник». (Вороніж). 19.40 — Першість Європи з футболу: за 3 місце. (Рим). 21.30 — «На меридіанах України». (К). 22.00 — Кіножурнал. 22.10 — Першість Європи з футболу: фінальний матч. (Рим).

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЯ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.